

Když se pes rozběhne za kočkou, aby ji jen tak pro nic za nic chytil za ocas, nebo když někomu spadne do klína zmrzlina a vy se tomu zasmějete, může se z toho narodit Poťouch.

Poťouch bývá různě velký a různě barevný. Každý Poťouch má trumpetkové našeptávadlo, dva z pěti prstů na ruce výrazně delší, těm se říká popichovadla, a na zbylých třech prstech přísavky. Štětiny na šiřaté hlavě se odborně nazývají svědidla. Na lidi útočí Poťouch obvykle tak, že jim skočí za krk. To je oblíbené místo Poťouchů. K uším je to kousíček, takže mohou našeptávadlem pohodlně ponoukat, kůže je tam citlivá pro popichování a šimrání a přísavky tam dobře drží.

První zmínka o Poťouších pochází z Potměch, nejstarší čtvrti Dolního Městečka ve středních Čechách. Objevil je pan profesor Jindáček, o němž se říká, že je možná stejně starý jako Potměchy.

Na nose má velké brýle s medově

žlutými skly, v ruce zvláštní, vždycky rozsvícenou baterku – tak bloumá klikatými uličkami Potměch celé dny a noci. Ve světle baterky prý přes své brýle vidí přízraky, kte-

ré lidem škodí. Nikdo mu to ale nevěří.

Lidi ho mají za podivína. Buď ho neposlouchají, nebo se mu smějí. Prvním, kdo panu profesorovi uvěřil, byla žákyně třetí třídy Zuzana B. z domu číslo 7 v Ohnuté ulici. Začalo to takhle:

„Zuzanko, rychle utíkej domů a umyj si krk studenou vodou!“ uslyšela za sebou tenký hlas. V průchodu do zelenobílého domu odpočíval profesor Jindáček a svítil na ni baterkou.

„Já nejsem žádná šmudla, pane profesore!“ křikla dotčeně Zuzanka. „Mám krk čistý!“

„Vidím tam modrou skvrnu,“ zvedl profesor ukazovák. „Jako velikou inkoustovou kaňku.“

